

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ (18-11-2018)

Η ΜΟΝΗ ΜΑΣ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΑ ΥΛΙΚΑ ΑΓΑΘΑ

Εάν ανοίξουμε το κατά Λουκά ευαγγέλιο (12,13) θα δούμε το εξής γεγονός. Κάποιος Ιουδαίος, του οποίου είχε πεθάνει ο πατέρας και είχε προβλήματα κληρονομικά με τον αδελφό του, κατέφυγε στο Χριστό για να βρει το δίκιο του και τον παρακαλούσε να μεσολαβήσει υπέρ αυτού. Δεν πλησίασε δηλαδή το Χριστό για ν' ακούσει το κήρυγμά του, τη διδασκαλία του, να πάρει συμβουλές, να μάθει περισσότερα για την ουράνια βασιλεία και για το πως θα την κερδίσει, αλλά μόνο για να λύσει το οικονομικό του πρόβλημα.

Όπως μερικοί πτωχοί που δεν εκκλησιάζονται, ούτε κοινωνούν, ούτε διαβάζουν Γραφή, ούτε ενδιαφέρονται για την αιώνια ζωή, αλλά πάνε στην Εκκλησία στο τέλος της λειτουργίας για να ζητήσουν βοήθεια ή από τους ιερείς ή από τους εκκλησιαζόμενους.

Ή όπως μερικά ανδρόγυνα που ζουν κοσμικά, όταν αρχίσουν οικογενειακά προβλήματα και συζυγικές συγκρούσεις, τρέχουν στους ιερείς για να τα επιλύσουν, όχι γιατί μετάνιωσαν και θέλουν να ζήσουν κοντά στην Εκκλησία, αλλά μπας και τα επιλύσουν και μπορέσουν μετά να συνεχίσουν την κοσμική ζωή.

Ή όπως κάποιοι γονείς θυμούνται την Εκκλησία και τα κατηχητικά, όταν τα παιδιά τους πάρουν εντελώς την κάτω βόλτα, είναι εκτός ελέγχου και αγενή και εχθρικά προς αυτούς.

Και είναι χαρακτηριστικό ότι τα ευαγγέλια αναφέρουν τέσσερις κατηγορίες ανθρώπων, που πλησιάζουν τον Χριστό ή τους αποστόλους.

α') Όσοι διψούν και θέλουν να μάθουν για την βασιλεία των ουρανών ή έχουν ουσιαστικό πρόβλημα που τους ταλανίζει ανυπόφορα, οι οποίοι συνωθούνται γύρω από τον Χριστό, γεμίζουν ασφυκτικά τις αίθουσες που μιλά, κάνουν πορείες μέσα στην έρημο για να τον συναντήσουν και όταν τον βρουν μένουν νηστικοί για να τον απολαύσουν πνευματικά (χορτασμός 5.000 και 4.000), προσπαθούν έστω και ν' ακουμπίσουν τα ρούχα του, πιστεύοντας ότι θα πάρουν αυτό που ζητούν (αιμορροούσα), υπομένουν ταπεινά και με εγκαρτέρηση τις δοκιμασίες στις οποίες τους υποβάλλει (Χαριναία). Κάποιοι βέβαια απ' αυτούς εν τέλει δεν βρίσκουν το κουράγιο να τον ακολουθήσουν και φεύγουν (πλούσιος νεανίσκος).

β') Όσοι πάνε για να τον πειράξουν και να τον παγιδεύσουν (φαρισαίοι και Σαδδουκαίοι).

γ') Όσοι πάνε έτσι από περιέργεια για ν' ακούσουν κάτι το καινούργιο, κάτι το νέο και πρωτάκουστο (Αθηναίοι στον Άρειο Πάγο, Πραξ. 17,21) και μετά απομακρύνονται.

δ') Όσοι έρχονται από οικονομικό συμφέρον ή για ν' αυξήσουν τη δόξα τους και την επιρροή τους (το πρόσωπο της περικοπής μας και ο Σίμων ο μάγος (Πρξ. 8,9-24).

Φυσικά από τις κατηγορίες αυτές των ανθρώπων ο Χριστός και οι απόστολοι μόνο την πρώτη δέχονται και συζητούν και ασχολούνται μαζί τους. Στις άλλες περιπτώσεις ή δεν απαντούν, ή τους ελέγχουν ή τους φέρονται απότομα.

Έτσι κι εδώ σ' αυτή τη περίπτωση, επειδή αυτός που τον πλησίασε, τον πλησίασε μόνο και μόνο γιατί η καρδιά του καιγόταν για τα υλικά αγαθά, ο Χριστός του μιλά ψυχρά και απότομα.

«Άνθρωπε, τις με κατέστησε δικαστή ή μεριστή εφ' ημάς»; Δηλαδή άνθρωπε μου, εσύ που ένας είναι ο πόθος σου το χρήμα, εσύ που δεν ελπίζεις παρά μόνο σ' αυτό, εσύ που με πλησίασες μόνο και μόνο για να ικανοποιήσεις το πάθος της πλεονεξίας σου, με ποιά απαίτηση με κάνεις κριτή της υποθέσεώς σου και με ποιά απαίτηση ζητάς ν' αφήσω το κήρυγμά μου και ν' ασχοληθώ με τη δική σου μανία για περισσότερα υλικά αγαθά;

Ας προσέξουμε την απάντηση του Κυρίου. Τι δείχνει;

Όχι ότι αδιαφορεί για το σώμα, για την ύλη, για τα κοινωνικά προβλήματα, αλλά ότι δίνει προτεραιότητα στα πνευματικά. Όχι ότι αδιαφορεί γι' αυτή τη ζωή, αλλά ότι ενδιαφέρεται πρωτίστως για να μη ξεχάσουν οι χριστιανοί την αιώνια.

Ας θυμηθούμε εδώ το «ουκ επ' άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος...» (Δευτ. 8,3), ας θυμηθούμε το «ουκ αρεστόν εστίν ημάς καταλείψαντας τον λόγον του Θεού διακονείν τραπέζαις» (Πρξ. 6,2). Και ας παρατηρήσουμε τη σύγχρονη πραγματικότητα, που όλοι είμαστε απορροφημένοι από την ύλη, από τη σάρκα, από το χρήμα, από τις βιοτικές μέριμνες και μοιάζουμε με τα άλογα ζώα που μια φορά βλέπουν τον ουρανό, όταν τα σφάζει ο χασάπης.

Αλλά ας προσέξουμε και κάτι άλλο· ο Χριστός δεν ήρθε στον κόσμο για να καταπιαστεί με κοινωνικά θέματα. Δεν υποσχέθηκε στους ανθρώπους υλικά αγαθά. Δεν είχε κοσμικό πρόγραμμα. Είναι ο διδάσκαλος της σωτηρίας. Είναι ο βασιλιάς των ουρανών. Όσοι δέχονται το κήρυγμά του και γίνονται μέλη της ουράνιας βασιλείας του, λύνουν τα θέματά τους σύμφωνα με το δικό του θέλημα. Διαφορετικά δεν μπορούν να μείνουν κοντά του ούτε να ζητούν ο Χριστός να ανακατεύεται στα προβλήματά τους.

«Τις με κατέστησε δικαστή ή μεριστή εφ' ημάς»; Απάντησε λοιπόν ο Χριστός και προσέθεσε·

«οράτε και φυλάσσεσθε από πάσης πλεονεξίας· ότι ουκ εν τω περισσεύειν τινί η ζωή αυτού εστίν εκ των υπάρχόντων αυτού».

Προσέξτε άνθρωποι από κάθε μορφή πλεονεξίας, πλούσιοι και φτωχοί. Προσέξτε από κάθε επιθυμία για την αύξηση των υλικών αγαθών. ΓΙΑΤΙ; Γιατί η ζωή του ανθρώπου και η ευτυχία του δεν εξαρτάται από το πλεόνασμα των υλικών αγαθών. Μπορεί κάποιος να είναι φτωχός, αλλά να είναι ειρηνικός και χαρούμενος και να

ζήσει πολλά χρόνια. Κι άλλος μπορεί να είναι πάμπλουτος, να μη ξέρει τι έχει, και να υποφέρει από αγωνία, από φόβο μήπως τον κλέψουν ή τον σκοτώσουν ή τον απαγάγουν, ή να υποφέρει από ανία, από πλήξη, τίποτα να μη τον γεμίζει και να τον ενθουσιάζει.

Και για να ερμηνεύσει καλύτερα τη φράση που είπε ο Χριστός είπε την παραβολή του «Άφρονος πλουσίου». Ας την διαβάσουμε ξανά και ας εντρυφήσουμε πάνω στο κείμενό της. Έχει πολλά να μας υπενθυμίσει και να μας διδάξει.

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης